

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 10/11
Дана 08.07.2011. године
Б Е О Г Р А Д

KZ-29.4 nedozvoljeni prelazak državne granice i krijumčarenje ljudi

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Александре Златић, Мирјане Поповић, Душка Миленковића и Соње Манојловић, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Марине Барбир, као записничара, у кривичном поступку против окривљених **АА и др.**, због кривичног дела **трговина људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС** и др., одлучујући о жалбама браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, браниоца окривљеног ББ, адвоката БА, окривљеног ВВ и његовог браниоца, адвоката ВА, браниоца окривљених ГГ и ДД, адвоката ГА, окривљеног ГГ и браниоца окривљеног ЋЋ, адвоката ЋА изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду – Посебно одељење К.По1 бр. 148/10 од 29.06.2010. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375 ЗКП у дане **07. и 08.07.2011. године**, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал, Мандић Светозара, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца окривљеног ЋЋ, адвоката ЋА, окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката БА, окривљених ГГ и ДД, као и њиховог браниоца, адвоката ГА кога је по заменичком пуномоћју заступао адвокат ВА, те окривљеног ВВ и његовог браниоца, адвоката ВА, донео је

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалби окривљеног ВВ и његовог браниоца, адвоката ВА, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду – Посебног одељења К.По1 бр. 148/10 од 29.06.2010. године, у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног ВВ, и то тако што Апелациони суд у Београду окривљеном ВВ, на основу чланова 5, 33, 38 и 41 ОКЗ за кривично дело трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) године, па задржавајући као правилно утврђене казне затвора за кривично дело фалсификовања исправе у продуженом трајању из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС у трајању 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и за кривично дело недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ у трајању од 6 (шест) месеци, на основу члана

48 ОКЗ, окривљеног ВВ осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, у коју ће му се, на основу одредбе члана 50 ОКЗ, урачунати време проведено у притвору од 06.12.2005. године до 09.03.2007. године, док се у преосталом делу жалбе окривљеног ВВ и његовог браниоца адвоката ГА, те у целости жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, браниоца окривљеног ББ, адвоката БА, браниоца окривљених ГГ и ДД, адвоката ГА, окривљеног ГГ, те браниоца окривљеног ЂЂ, адвоката ЂА одбијају као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду – Посебно одељење К.По1 бр. 148/10 од 29.06.2010. године окривљени АА, ДД, ББ, ЂЂ, ВВ и ГГ оглашени су кривим због извршења кривичног дела трговине људима из члана 111 б став 2 у вези става 1 КЗ РС („Службени гласник РС“ број 39 од 11.04.2003. године), док је окривљени ВВ оглашен кривим и због извршења кривичног дела фалсификовања исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС у продуженом трајању („Службени гласник РС“ број 39 од 11.04.2003. године) и кривичног дела недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ („Службени гласник РС“ 85/05, 88/05, 107/05). Окривљени АА је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 11.11.2005. године до 09.03.2007. године; окривљени ДД је осуђен на казну затвора у трајању од 4 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 11.11.2005. до 09.03.2007. године; окривљени ББ је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 11.11.2005. до 09.03.2007. године; окривљени ЂЂ је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 13.11.2005. до 09.03.2007. године и од 19.07.2008. до 29.06.2010. године, а окривљени ГГ на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору од 22.08.2008. до 29.06.2010. године, те време проведено у екстрадиционом притвору у _ од 18.03.2006. године до 20.04.2006. године и од 08.04.2008. до 22.08.2008. године. Окривљеном ВВ су утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС казна затвора у трајању од 4 године, за кривично дело фалсификовања исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС у продуженом трајању казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, а за кривично дело недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 06.12.2005. до 09.03.2007. године. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, чија ће висина бити одређена накнадно, те на плаћање паушала суду у износу од по 60.000 динара, у року од 15 дана од правоснажности пресуде. Окривљени ББ је обавезан да на име користи прибављене кривичним делом плати динарски износ у противвредности од 500 евра на дан исплате, на жиро-рачун буџета Републике Србије. Од окривљеног ГГ одузете су важеће путне исправе – пасоши СРЈ на име ГД и ГГ као предмети извршења кривичног дела, а од окривљеног ВВ обрасци виза, возачких дозвола, фотографије, клишеи, печати, УВ лампа, писаће машине марке „Олимпија“, пасоши, клишеи за печате који су од окривљеног одузети по потврди о одузетим предметима МУП-а

Републике Србије од 06.12.2005. године, те пиштољ марке „_“ модел А, калибра 6,35 мм, фабричког броја __, као предмети извршења кривичног дела. Ставом трећим изреке првостепене пресуде окривљени ГГ је, на основу члана 355 тачка 2 ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело трговине људима у покушају из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 30 КЗ, док је ставом четвртим изреке првостепене пресуде према окривљенима ДД, ББ, ЂЂ, ГГ и ВВ, на основу члана 354 тачка 3 ЗКП-а, одбијена оптужба да су предузели радње којима би извршили кривично дело злочиначко удруживање из члана 227 став 2 у вези става 1 КЗ РС.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, предлажући да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет на основу члана 355 тачка 2 ЗКП или преиначи првостепену пресуду тако што ће му изрећи казну затвора у знатно краћем трајању, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат БА због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, предлажући да Апелациони суд укине побијану пресуду и сам реши кривичноправну ствар или преиначи побијану пресуду и окривљеног ББ ослободи кривичне одговорности за извршење кривичног дела трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС, те је тражио да Апелациони суд закаже јавну седницу на којој ће позвати њега и његовог браћеника;

-окривљени ВВ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битних повреда одредаба кривичног поступка, те повреде кривичног закона предлажући да Апелациони суд уважи његову жалбу, као и да га обавести о седници већа, како би истој присуствовао;

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат ВА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ВВ ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС и изрећи му блажу казну, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

-окривљени ГГ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и свих других законских разлога са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине и врати на поновно разматрање или исту преиначи у ослобађајућу;

-бранилац окривљених ДД и ГГ, адвокат ГА, због битне повреде

одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине, одржи главни претрес у смислу одредбе члана 377 ЗКП и након одржаног претреса донесе пресуду којом се окривљени ДД и ГГ ослобађају од оптужбе на основу одредбе члана 355 ЗКП, те је предложио да заједно са окривљенима буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

-бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, предлажући да Апелациони суд у Београду отвори претрес или побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији и окривљеном изрекне блажу кривичну санкцију, те је молио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Поднеском Ктж.бр. 98/11 од 07.4.2011. године Тужилац за организовани криминал предложио је да Апелациони суд одбије изјављене жалбе као неосноване и побијану пресуду потврди.

У овој кривичноправној ствари, Окружни суд у Београду, Посебно одељење, донео је дана 09.3.2007. године пресуду К.П. 4/06 која је, уважавањем жалби окривљеног ББ, окривљеног ВВ и његовог браниоца те бранилаца окривљених АА, ДД и ЂЂ, укинута решењем Врховног суда Србије, Посебног одељења, Кж1 о.к. 3/08 од 25.11.2008. године а списи предмета враћени на поновно суђење.

Разматрајући списе предмета и побијану пресуду, а по оцени навода изнетих у изјављеним жалбама, као и мишљења надлежног тужиоца, Апелациони суд у Београду – Посебно одељење је, у седници већа одржаној у дане 07. и 08.07.2011. године у смислу члана 375 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца адвоката АБ, браниоца окривљеног ЂЂ, адвоката ЂА, окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката БА, окривљених ГГ и ДД, као и њиховог браниоца, адвоката ГА кога је по заменичком пуномоћју заступао адвокат ВА те окривљеног ВВ и његовог браниоца, адвоката ВА, као и заменика Тужиоца за организовани криминал Мандић Светозара нашао:

жалбе окривљеног ВВ и његовог браниоца адвоката ВА су основане у делу у коме се односе на одлуку о кривичној санкцији, док су у преосталом делу, као и у целисти остале изјављене жалбе, неосноване.

БИТНЕ ПОВРЕДЕ ОДРЕДАБА КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП

*ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог Законика не
може заснивати*

Телефонски разговори

Бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА у изјављеној жалби наводи да, као што је указао у току првостепеног поступка, надзор и снимање телефонских разговора није вршено у складу са законом јер нису постојале наредбе за надзор и снимање разговора у време када су исти вршени. Међутим, супротно овим наводима, наредба истражног судије за снимање телефонских разговора и видео надзор као и оптичко снимање окривљеног ЂЂ, касније проширивана, донета је на захтев Специјалног тужилаштва ОЈТ у Београду, под Кри.Пов.П 124/04 од 02.12.2004. године.

Други разлог због којих бранилац окривљеног ЂЂ оспорава транскрипте прислушких разговора односно њихову подобност да буду доказ у конкретном кривичном поступку је то што сматра да су исти нејасни и неразговорни, да их окривљени често није могао препознати, те да су извучени из контекста. Али, окривљени ЂЂ, након слушања телефонских разговора, није оспорио њихову садржину па су и ови жалбени наводи његовог браниоца оцењени неоснованим.

Како су наредбе истражног судије дате због постојање основане сумње да су прислушкивана лица извршила кривично дело трговине људима због чега су били испуњени сви услови за примену одредаба за кривична дела организованог криминала прописани одредбом члана 504љ тада важећег ЗКП-а, то су телефонски разговори, аудио и видео записи, као и транскрипти наведених разговора, у свему подобни да као доказ служе у конкретном кривичном поступку.

Шема телефонских разговора

Бранилац окривљеног ВВ, адвокат ВА, иако на страни 9. жалбе под тачком 2. указује да је суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 2 ЗКП одбивши његов предлог да се из списка издвоји шематски приказ телефонских разговора заправо, а што произилази из садржине жакбе, указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП, наводећи да шематски приказ телефонских разговора није настао по наредби истражног судије, већ да представља део кривичне пријаве. По налажењу Апелационог суда, подаци у шеми телефонских разговора су заправо подаци који су прибављени поменутом мером слушања и снимања телефонских разговора и шема телефонских разговора представља само графички приказ који је користио суд у циљу лакше и ефикасније перцепције телефонских комуникација између окривљених а која сама по себи и није доказ, већ је исту могао сачинити било ко укључујући и поступајућег судију, па је без утицаја да ли је иста предата уз кривичну пријаву, јер на основу саме шеме и није утврђена нека чињеница или околност релевантна за одлучивање.

Исказ окривљеног ЂЂ у преткривичном и претходном поступку

Наводећи да су изјаве окривљеног ЂЂ дате у преткривичном и претходном поступку изнуђене обећањем да ће бити пуштен на слободу, његов бранилац, адвокат ЂА сматра да исте изјаве не могу бити доказ у конкретном

кривичном поступку, јер да би један исказ односно признање дато том приликом могло послужити као доказ, морало је бити дато под нормалним околностима, искрено, без измена на главном претресу и у складу са другим утврђеним чињеницама. Супротно ставу браниоца окривљеног ЂЂ, приликом давања исказа у полицији и у истрази нису постојали формални недостаци који би те изјаве чинили неподобним да као доказ служе у конкретном кривичном поступку. Обе изјаве је окривљени ЂЂ потписао. Давању истих је присуствовао бранилац, адвокат ИА са којим је окривљени обавио поверљив разговор пре сааслушања, па се наводи адвоката ЂА не могу прихватити, посебно не из разлога што окривљени при таквој одбрани није остао до краја кривичног поступка, већ је исту изменио на главном претресу у циљу избегавања кривичне одговорности како своје тако и саокривљених, о чему је првостепени суд дао јасно и детаљно образложење на страницама 65 и 66 образложења првостепене пресуде.

Исказ сведока СС

Бранилац окривљених ДД и ГГ, адвокат ГА сматра да битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП представља чињеница да сведок СС, на главном претресу дана 25.06.2009. године, пре давања исказа није упозорена да није дужна да сведочи сходно одредбама члана 98 и 99 ЗКП. Одредбама члана 98 ЗКП-а прописано је да су ослобођени дужности сведочења брачни друг окривљеног и лице са којим окривљени живи у ванбрачној или каквој другој заједници, сродници окривљеног по крви у правој линији, у побочној линији до трећег степена закључно, као и сродници по тазбини другог степена закључно, те усвојеник и усвојилац окривљеног, као и да је суд који води поступак дужан да наведена лица пре испитивања или чим сазна за њихов однос према окривљеном упозори да не морају сведочити. Како је сведок СС сродник по крви у правој линији сведока-оштећене ГД, то у конкретном случају и није било места примени одредби члана 98 став 1 и 2 ЗКП-а, посебно имајући у виду да је првостепени суд детаљно образложио због чега није прихватио тезу одбране да су окривљени ДД и оштећена ГД у ванбрачној заједници, па су ови наводи браниоца окривљених ДД и ГГ неосновани.

Препознавање извршено од стране СС1

Иако се не позива експлицитно на овај законски основ побијања првостепене пресуде, бранилац окривљеног АА, адвокат АБ у изјављеној жалби указује да препознавање извршено од стране сведока-оштећене СС1 није употребљиво као доказно средство из чега се може закључити да сматра да је коришћењем истог учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП. На ову повреду указује и адвокат ЂА, бранилац окривљеног ЂЂ. Првостепени суд је на страни 48. детаљно описао под којим условима је извршено препознавање у посебној просторији зграде Окружног суда у Београду, наглашавајући да је тадашње судеће веће, мислећи на веће које је поступало на ранијем главном претресу, одлучило да делимично саслуша оштећену СС1, само у циљу вршења препознавања. Међутим, у побијаној пресуди суд се јасно дистанцирао од овог доказа првенствено набрајајући на страницама 19, 20, 21 и 22 доказе које је извео у конкретном кривичном

поступку, а међу којима се не наводи записник о препознавању извршен од стране СС1, а затим, на страници 49, у ставу 5 јасно навео да је чињенице везане за боравак оштећене СС1 у стану ДД као и чињенице везане за њен претходни боравак у Шапцу, купопродају СС1 извршену између окривљеног ББ и окривљеног АА, те припреме за њен одлазак у Италију и бављење проституцијом под надзором и за рачун АА и ЂЂ, утврдио анализом исказа саслушаних сведока, одбране окривљених ЂЂ и ГГ, те анализом преслушаних разговора, из чега јасно произилази да наведено препознавање и није коришћено као доказ у конкретном кривичном поступку.

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП

Ако је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи или разлозима пресуде или ако пресуда нема уопште разлога или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама или су разлози потпуно нејасни или у знатној мери противречни или ако у одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника

Ако је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи или разлозима пресуде

Бранилац окривљеног ВВ, адвокат ВА, сматра да је изрека пресуде неразумљива јер у односу на окривљеног ВВ није индивидуално наведена кривица као субјективно обележје бића кривичног дела трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС. Међутим, према изреци побијане пресуде, на страни 4, произилази да је окривљени ВВ, заједно са окривљенима АА, ЂЂ, ДД, ББ и ГГ, са умишљајем, свестан да су њихове радње забрањене, обављао договорене активности у оквиру плана групе и то под а) алинеја 1: „у истој намери окривљени ВВ у периоду од 07.10.2005. до 15.10.2005. године у договору са окривљеним АА, а у циљу пребацавања оштећене (ГД) из Србије у Италију, набавио две важеће путне исправе са боравишним визама Аустрије које је фалсификовао тако што уместо слика власника ставио фотографије оштећене ГД и окривљеног ГГ, након чега је у путне исправе утиснуо излазне печате наше земље и увозне печате Мађарске“, а под б) у изреци првостепене пресуде под тачком 1. образложено је поступање осталих окривљених - „чекајући да окривљени ВВ по договору обезбеди фалсификовану путну исправу са којом би оштећену СС1 пребацили у Италију“ при чему се, супротно ставу браниоца окривљеног ВВ, описује очекивана радња окривљеног коју суштински није ни предузео, али, с обзиром на постојање радње описане под 1а, то постоје сви субјективни и објективни елементи за квалификовање радњи окривљеног ВВ по члану 111б став 2 у вези става 1 КЗ.

Овај бранилац сматра и да неразумљивост изреке првостепене пресуде представља и то што се у изреци пресуде наводи да је окривљени АА „формирао криминалну групу са циљем да ради стицања финансијске користи на дуже време у међународним размерама и по унапред одређеним улогама врши кривично дело трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС“ и такав свој став образложио на страни 55 првостепене пресуде наводећи да је

недвосмислено утврђено да је окривљени АА формирао криминалну организацију чији су припадници били окривљени ЂЂ, ВВ, ДД а накнадно им се прикључује и ББ, иако је у изреци првостепене пресуде, у ставу четири, према окривљенима ДД, ББ, ЂЂ, ГГ и ВВ одбијена оптужба да су постали припадници организоване криминалне групе коју је формирао окривљени АА. Супротно оваквом ставу браниоца окривљеног ВВ, будући да је према окривљенима ДД, ББ, ЂЂ и ВВ одбијена оптужба услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, односно због околности које искључују могућност кривичног гоњења, то је првостепени суд био слободан да утврђује чињенице од значаја за одлучивање, сагледавајући њихову кривичну одговорност, односно констатујући противправност њихових радњи, без обзира што су за формално утврђивање њихове кривице односно кривичне одговорности постојале процесне сметње.

Ако пресуда нема уопште разлога или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама или су разлози потпуно нејасни или у знатној мери противречни

Криминална организација

Бранилац окривљеног АА, адвокат АБ и бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА сматрају да првостепени суд није дао разлоге у погледу одлучне чињенице – постојања организоване криминалне групе. Наиме, у изреци првостепене пресуде, у ставу I наводи се да је окривљени АА формирао криминалну групу а у ставу IV према окривљенима ДД, ББ, ЂЂ, ГГ и ВВ, на основу члана 354 тачка 3 ЗКП, одбијена је оптужба да су постали припадници организоване криминалне групе, чиме би извршили кривично дело злочиначког удруживања из члана 227 став 2 у вези став 1 КЗ РС док у образложењу, на страни 56, првостепени суд, оцењујући радње окривљеног АА, налази да су радње кривичног дела из члана 227 став 1 КЗ РС у конкретном случају конзумиране радњама извршења кривичног дела трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС, налазећи да је овакав привидни стицај ситуација која је повољнија по окривљеног, имајући у виду чињеницу да је њему стављено на терет и кривично дело извршено у групи као квалификовани облик кривичног дела а и посебно кривично дело злочиначког удруживања. Иако се дакле, у пресуди помињу четири различита појма: организована криминална група, криминална група, група и криминална организација, чињеница је да кривична дела која су окривљенима оптужницом стављена на терет – кривично дело злочиначко удруживање и кривично дело трговине људима разликују појмове – група (227 КЗ РС) и криминална организација (111б став 2 КЗ РС). Будући да су окривљени оглашени кривим за извршење кривичног дела из члана 111 б став 2 у вези става 1 КЗ РС, Апелациони суд, одлучујући о жалбама бранилаца окривљених у овом делу и по службеној дужности, испитујући разумљивост изреке пресуде, налази да је изрека првостепене пресуде разумљива, те да није у супротности са датим образложењем а да о одлучној чињеници-постојању криминалне организације првостепени суд даје јасне и убедљиве разлоге. Ово стога што појам криминалне организације није законом одређен појам, будући да ни ОКЗ у члану 113 нити КЗ РС у члану 46, а ни Конвенција Савета Европе о борби против трговине људима из Варшаве донета 2005. године а ратификована маја 2009. године у члану 4 (у којим одредбама се

иначе објашњава значење појмова и израза у закону/Конвенцији) не прецизира шта се подразумева под изразом „криминална организација“. Зато је тумачење овог појма ствар суда, који у складу са општеприхваћеним правилима тумачења, под организацијом подразумева групу људи са заједничким циљем која је крајњи резултат организовања; у којој функција организовања почиње оног момента када се успоставе циљеви, а организовање укључује укупно понашање свих учесника и представља свесну припрему за акцију која треба да уследи. У крајњој линији криминална организација односно криминална група, треба да задовољава услове прописане одредбом члана 2 Конвенције УН против транснационалног организованог криминала са допунским протоколима која је постала део домаћег законодавства 2001. године и према којој одредби „група за организовани криминал“ означава групу од три или више лица, која постоји у извесном временском периоду и која делује споразумно у циљу чињења једног или више тешких злочина или кривичних дела утврђених у складу са овом конвенцијом, ради задобијања, посредно или непосредно, финансијске или друге материјалне користи, будући да кривично дело трговине људима, у складу са Протоколом за спречавање, сузбијање и кажњавање трговине људима, посебно женама и децом, представља кривично дело утврђено у складу са Конвенцијом. Како је у изреци пресуде јасно наведено да је окривљени АА у датом периоду формирао криминалну групу са циљем да ради стицања финансијске користи, на дуже време у међународним размерама и по унапред одређеним улогама врши кривично дело трговине људима па су он и остали окривљени обављали договорене активности у оквиру плана групе, то се у изреци пресуде наводе квантитативни и квалитативни елементи криминалне организације, као битног обележја кривичног дела из члана 111б став 2 КЗ РС. С обзиром на понашање учесника конкретне групе-организације и циљ њиховог организовања, које чињенице је првостепени суд на несумњив начин утврдио, то јасно произилази да је у питању криминална организација формирана са циљем стицања материјалне добити која има своју изграђену структуру, хијерархију, где чланови поступају по одређеним улогама, односно обављају свој део активности у циљу реализације плана организације, чије поступање је планирано на дуже време, у неодређеним временским оквирима, те у међународним размерама. Такође, супротно ставовима адвоката АБ и адвоката БА за постојање овог облика кривичног дела није неопходно да је организација и стекла, односно остварила противправну добит, јер противправна добит је циљ, односно побуда за извршење предметног кривичног дела, а не и њено битно обележје.

Заблуда код оштећене ГД

Бранилац окривљених ГГ и ДД, адвокат ГА, окривљени ГГ и адвокат БА за окривљеног ББ, позивајући се на решење Врховног суда Србије Кж1 о.к. 3/08 од 25.11.2008. године, сматрају да је првостепени суд погрешно утврдио одлучну чињеницу - постојање заблуде код оштећене ГД дајући нејасне и противречне разлоге. Они сматрају да је Врховни суд Србије у поменутом решењу, заузео став да је „кључни доказ“ у конкретном кривичном поступку исказ ГД па, оцењујући њен исказ у ком је иначе негирала да је била у заблуди, изводе закључак да окривљени ДД, поступајући у договору са окривљеним АА није врбовао оштећену ГД и злоупотребом поверења и њених тешких материјалних прилика је довео у заблуду у погледу сврхе путовања у Италију и боравка у

Италији. Супротно овим наводима, став Врховног суда Србије из решења КЖ1 о.к. 3/08 од 25.11.2008. године је био да је у првом поступку у овој кривичноправној ствари чињенично стање непотпуно утврђено, јер током поступка није саслушана ГД, који исказ је требало ценити појединачно и у вези са осталим доказима на околност постојања заблуде код оштећене као битног елемента кривичног дела трговине људима. У конкретном кривичном поступку, првостепени суд је управо то и учинио, те на основу исказа оштећене ГД, који је ценио појединачно и у вези са извршеним вештачењем, исказом вештака, исказима окривљених, те саслушаних сведока, наведени исказ исцрпно и детаљно образложио на странама 38-40 побијане пресуде, нашавши да се исти не може прихватити као истинит. У складу са наведеним, ценећи и телефонске разговоре, првостепени суд закључује, на странама 59-62 да је окривљени ДД поступајући у договору са окривљеним АА, врбовао оштећену ГД и злоупотребом поверења и њених тешких материјалних прилика довео је у заблуду да ће јој обезбедити запослење у Италији, на тај начин наводећи је да отпутује са његовим братом у Италију а са стварном намером да она тамо буде искоришћена за бављење проституцијом. Дакле, првостепени суд је о овој чињеници дао разлоге, а чињенично стање на основу кога је извео такав закључак биће испитивано у одговарајућем делу образложења ове пресуде.

Умишљај окривљеног ВВ

Окривљени ВВ и његов бранилац, адвокат ВА, сматрају да првостепени суд није дао разлоге због чега сматра да је умишљај окривљеног ВВ био усмерен на извршење кривичног дела из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС. По налажењу Апелационог суда, ови жалбени наводи се тичу оцене доказа изведених у току првостепеног поступка и утврђеног чињеничног стања и као такви ће бити разматрани у наредном делу образложења ове пресуде.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 2 ЗКП

-ако суд у току главног претреса није применио или је неправилно применио неку одредбу ЗКП или је на главном претресу повредио право одбране а то је било или је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде-

Бранилац окривљених ДД и ГГ, адвокат ГА, наводи да никада није добио наредбу суда за допунско комисијско вештачење оштећене СС1, међутим, како у истој реченици наводи да је добио поменути налази мишљење то не представља повреду права одбране. Предлог овог браниоца да суд саслуша и другог члана комисије вештака, др ЕЕ првостепени суд је одбио, по налажењу овог суда исправно, с обзиром да би извођење овог доказа водило беспотребном одуговлачењу поступка, будући да је др ЕЕ била члан комисије заједно са др ЕЕ1 која је додатно испитана, па би било сувишно да су се оба вештака изјашњавала о истим околностима више пута, будући да су заједнички став сагласно изнеле управо у датом вештачењу, а вештак др ЕЕ је и саслушана током поступка. То што је по налажењу овог браниоца, др ЕЕ1 своје мишљење дала пристрасно, не утиче на другачије одлучивање будући да је предлог овог браниоца за њено изузеће због наводне пристрасности, између осталог, два пута одбачен јер није садржао никакво образложење о томе које су то околности које изазивају сумњу у непристрасност вештака.

Околност да првостепени суд као доказ није извео потврду о постојању ванбрачне заједнице између окривљеног ГГ и оштећене ГД која је приватна исправа у којој сведок СС2 и СС3 наводе да је оштећена ГД ванбрачна супруга окривљеног ГГ, није од утицаја на одлучивање будући да таква потврда није доказ о некој чињеници, конкретно постојању ванбрачне заједнице, а на околности из потврде, уосталом, била је саслушана непосредно сведок СС2.

Бранилац окривљеног ББ, адвокат БА сматра да није било места одбијању предлога да се саслуша оштећена СС1 будући да је у предмету Трећег општинског суда у Београду била саслушана у својству сведока а приликом тог саслушања није имала никакве сметње нити је вршено њено неуропсихијатријско вештачење. Међутим, првостепени суд је, по налажењу овог суда, дао довољне и убедљиве разлоге због којих сматра да оштећену СС1 не треба саслушати у својству сведока-оштећене (страна 23, 47-49. и 65 образложења), а са којим ставом је сагласан и овај суд, посебно имајући у виду да се вештачење наређује у сваком конкретном кривичном поступку, што је и учињено, а да се резултати вештачења из другог поступка и не могу користити ван тог поступка.

Првостепени суд је прегледао видео запис акције „Прелаз“ од 09.11.2005 и 05.12.2005. године те прочитао без сагласности странака, а по њиховом саслушању, исказ сведока СС4 у смислу члана 337 став 2 ЗКП., али нашао да ови докази нису од битног утицаја на одлучивање о кривичној одговорности окривљеног ВВ. Одбрана окривљеног ВВ управо сматра да је оваквим поступањем, те одбијањем предлога да се саслушају сведоци акције „Прелаз“ суд повредио право одбране окривљеног ВВ, јер је био дужан да цени и ове доказе, без обзира да ли се њима потврђују наводи оптужбе или одбране. Међутим, првостепени суд је, како је наведено, извео наведене доказе, али како сведок СС4 није имала непосредних па чак ни посредних сазнања о радњама које су окривљеном ВВ стављене на терет, те како на основу самог видео записа акције „Прелаз“ суд није утврдио ниједну битну чињеницу која се тиче кривичне одговорности окривљеног ВВ, то је правилно одбијен предлог браниоца окривљеног да се саслушају сведоци акције.

Бранилац окривљеног ВВ сматра и да је суд неправилно применио процесни закон пропуштајући да цитира разговоре под шифром „Рики 1“ а исте је образлагао и на основу њих утврдио чињенице релевантне за одлучивање о кривичној одговорности окривљеног ВВ. Одредбом члана 352 став 1 ЗКП, прописано је да суд пресуду заснива на доказима изведеним на главном претресу а ставом 2 истог члана прописано је да је суд дужан да савесно оцени сваки доказ појединачно и у вези са осталим изведеним доказима. Сам бранилац окривљеног ВВ наводи да је суд образложио односно оценио разговоре под шифром „Рики 1“ који су као доказ изведени на главном претресу, па околност да читава садржина предметних разговора односно транскрипата није цитирана, не представља повреду одредаба кривичног поступка, будући да суд интерпретира садржину тих разговора (време, субјекте, тему) и исти доказ цени у смислу одредбе члана 352 став 2 ЗКП, те на основу такве оцене изводи закључак да наведени транскрипти потврђују чињеницу да је окривљени ВВ потпуно упознат са тиме где иду ГД и ГГ и шта ће ГД тамо радити.

ПОГРЕШНО И НЕПОТПУНО УТВРЂЕНО ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ

Као што је претходно наведено, првостепени суд је током поступка утврдио да је окривљени АА у периоду од септембра 2005. године до 06. децембра 2005. године, са умишљајем и свестан да је његово дело забрањено у Србији, Мађарској и Италији формирао криминалну групу, односно такву организацију са циљем да ради стицања финансијске користи на дуже време у међународним размерама и по унапред одређеним улогама врши кривично дело трговине људима из чл. 111б ст. 2 у вези ст. 1 КЗ РС, па су он и окривљени ВВ, ДД, ББ и ГГ, са умишљајем, свесни да су њихове радње забрањене, обављали договорене активности у оквиру плана овако формиране групе. Овакав закључак првостепени суд је извео на основу транскрипата преслушаних телефонских разговора, те исказа окривљеног ЂЂ датог у истрази (а који је изменио на главном претресу, негирајући кривично-правне радње које су стављене на терет њему и осталим окривљенима, а не дајући уверљиво образложење због чега мења одбрану). У погледу садржине сниманих разговора, окривљени АА није хтео да се изјасни. Првостепени суд је, повезујући садржину разговора са одбранама окривљених и осталим изведеним доказима, правилно утврдио да су разговори аутентични, па их је тако и анализирао у склопу изведених доказа и извео закључак да је окривљени АА тај који је повезао своје кумове ГГ и ДД са окривљеним ЂЂ, кога од раније познаје, те организовао одлазак ГД са ГГ у Италију ради њеног бављења проституцијом и то баш на одређеном месту и у сарадњи са извесним СС5, који га је из Италије обавештавао о реализацији плана ГД бављења проституцијом и прибављања и слања новца. О овој одлучној чињеници првостепени суд је дао јасне и исцрпне разлоге на страницама 41 - 43 образложења првостепене пресуде.

Бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, чињенично стање у овом делу пресуде суштински побија са становишта непостојања криминалне организације, а који наводи су од стране Апелационог суда суштински цењени приликом испитивања првостепене пресуде у вези са битним повредама одредаба кривичног поступка. Бранилац окривљеног АА сматра да приликом претреса стана окривљеног АА није пронађено ништа што би га компромитовало или довело у везу са кривичним делима која му се приписују, нити је иједна од оштећених, чак ни према чињеничном опису оптужнице, била у контакту са окривљеним АА. За кривичну одговорност окривљеног АА, онако како му је то оптужницом стављено на терет, није неопходно да је био у непосредном контакту нити са једном од оштећених, док су, супротно наводима браниоца окривљеног, од окривљеног АА, по потврди од 11.11.2005. године одузети мобилни телефони и телефонске картице, са којих су вођени снимани разговори.

Радња кривичног дела трговине људима из члана описана у ставу I изреке пресуде под а)

Да је почетком октобра 2005. године окривљени ДД, поступајући по договору са окривљеним АА врбовао оштећену ГД и злоупотребом поверења и њених тешких материјалних прилика довео је у заблуду да ће јој обезбедити запослење у Италији, на тај начин је наводећи да пристане да са његовим братом

ГГ отпутује у Италију, а са стварном намером да она тамо буде искоришћена за бављење проституцијом, односно да је у тој намери окривљени ВВ у периоду од 07.10.2005. године до 15.10.2005. године у договору са окривљеним АА, а у циљу пребацивања оштећене ГД из Србије у Италију, набавио две важеће путне исправе са боравишним визама Аустрије које је фалсификовао, тако што је уместо слика власника ставио фотографије оштећене ГД и окривљеног ГГ, након чега је у путне исправе утиснуо излазне печате наше земље и улазне печате Мађарске, те да су дана 15.10.2005. године окривљени ДД и ГГ организовали превоз оштећене ГД и ГГ из Београда до Келебије, аутомобилом којим је управљала СС6 а у Келебији их је, по налогу окривљеног ЂЂ, сачекао СС7 који је од њих узео преиначене пасоше и држећи их код себе прешао у Мађарску, након чега су и оштећена ГД и окривљени ГГ са својим пасошима изашли из Србије и ушли у Мађарску, где је их је сачекао СС7, узео њихове важеће пасоше и предао им преиначене пасоше, те окривљеног ГГ и оштећену ГД сместио у кућу окривљеног ЂЂ, који их је у тој кући држао неколико дана, те у другој половини октобра 2005. године организовао пребацивање оштећене ГД преко Аустрије до Италије, а окривљени ГГ путовао са њом до места Венеција Местре у Италији, где је по налогу АА од ње одузео путну исправу и уз помоћ НН лица организовао њено бављење проституцијом, док је новац остварен на тај начин од ње узимао и задржавао у намери да га дели са осталим члановима групе, првостепени суд је утврдио на основу транскрипата преслушаних телефонских разговора, исказа окривљеног ЂЂ датог у истрази, дела исказа окривљеног ВВ, исказа сведока СС, СС8, СС6, СС9, СС10, СС11, СС12 и СС13. Да је окривљени ДД злоупотребом поверења и коришћењем тешких материјалих прилика оштећене ГД исту довео у заблуду да ће у Италији радити а са стварном намером да она тамо буде искоришћена за бављење проституцијом, првостепени суд је утврдио на основу исказа сведока , мајке оштећене ГД, те сведока СС8 који су потврдили да су пред пут у Италију оштећена ГД са мајком дошла код ГГ и ДД у стан, те је ГГ причао да он и ГД иду у Италију, где је она требала да ради као собарица, кафе куварица или да пече палачинке, којом приликом је био присутан и ДД. Да је управо ДД био тај који је врбовао оштећену ГД, иако је формално све радње везане за боравак оштећене у Италији предузимао окривљени ГГ, као онај који је представљен као ГД дечко, првостепени суд је утврдио из садржине телефонског разговора вођеног између АА и „33“ дана 14.10.2005. године у ком ДД „33“ каже: „Ма то је од мог кума девојка. Старијег кума, бре брата. Разумеш? То је његова риба, бре брата. Не од овог малог, него млађи долази. Овај не може, овај у војсци је разумеш“. Како окривљени АА и ГГ и ДД признају да су кумови а неспорно је да је у време критичних догађаја окривљени ДД био активно војно лице, то је јасно да окривљени АА мисли на окривљеног ДД.

Бранилац окривљеног ДД адвокат ГА у изјављеној жалби понавља наводе одбране браће ГГ и ДД дате у току поступка, а наиме, да је оштећена ГД девојка ГГ, да су она и ГГ отишли у Италију како би радили, те да никаквог проституисања оштећене није било, нити је на било који начин она доведена у заблуду. Сама оштећена ГД у свом исказу није спорила чињеницу да је отишла у Италију са окривљеним ГГ, међутим, као и он, негирала је чињеницу да је тамо радила као проститутка. Суд није поверовао у овакве исказе окривљеног ГГ и оштећене ГД, закључујући да је чињеница заједничког живота и ванбрачне заједнице истицана управо због тога да би се отклонила сумња да је ГД у ствари

искоришћавана као проститутка. Првенствено, из садржине напред цитираног телефонског разговора произилази да она није ГГ девојка односно нечија девојка. Нико од пријатеља ДД и ГГ – саслушаних сведока, није знао да ГГ и ГД живе у ванбрачној заједници, па чак ни комшиница, сведок СС14, која је живела у згради у улици аа где су ДД и ГГ имали изнајмљени стан, која каже да је само њих двојицу виђала у стану. Из телефонских разговора ГГ и ДД, те окривљеног ГГ и АА јасно је да је оштећена ГД та која ради на улици у Италији као проститутка, да новац даје Бојану, а да он тај новац даље прослеђује свом брату ДД који га дели са осталим члановима групе. У том смислу важан је и исказ сведока СС8 који је телефоном комуницирао са окривљеним ГГ, те навео да је из тих разговора схватио да ГД у Италији ради као проститутка, без обзира што је касније изменио исказ, а коју измену исказа суд није прихватио с обзиром да сведок за такву измену није дао уверљиве разлоге. На страницама 35 до 40 образложења побијане пресуде првостепени суд исцрпно образлаже исказ сведока – оштећене ГД где га је детаљно анализирао и то не само садржину исказа, већ и форму односно констатовао проблеме које је уочио у непосредној комуникацији са оштећеном, а све у склопу и са налазима комисије судских вештака неуропсихијатра и психолога које је у потпуности прихватио. На основу овакве анализе првостепени суд није прихватио њен исказ, налазећи да је супротан бројним доказима у списима, па чак и исказу њене мајке, те је стога очигледно неистинит, јер је потенциран осећајем страха изазваног притиском који је вршен на њу да каже оно што је интерес одбране окривљених, а о чему су у образложењу дати детаљни и исцрпни разлози.

Окривљени ГГ и бранилац окривљеног ГГ и ДД, адв. ГА те бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА, у изјављеним жалбама врше сопствену оцену исказа оштећене ГД, сматрајући да првостепени суд на напред описани начин није могао да оцени исказ оштећене као неистинит, имајући у виду доказе које је одбрана приложила, а који, по њиховом налажењу, са исказом оштећене чине логичну целину. Првенствено се истиче чињеница да суд није прихватио потврду о постојању ванбрачне заједнице између ГГ и ГД као доказ, а који наводи су претходно оцењени неоснованим те да је суд тенденциозно окарактерисао исказ сведока СС2 као неистинит, а посебно да је, изводећи неодрживу логичну конструкцију, без икаквих доказа, закључио да су окривљени утицали на оштећену ГД и њену мајку, како би исказе дале на онај начин како би оснажиле одбрану окривљених. Окривљени ГГ у сврху поткрепљивања ових навода, доставља и копије признаница за новац који је оштећена ГД уплаћивала за време његовог боравка у притвору, наводећи да суд није могао да закључи да је било ко могао да изврши уплату и потпише било које име уплатиоца будући да, како то наводи бранилац окривљеног, ради уласка у просторије Окружног затвора, мора се легитимисати, што значи да је чињеница ко је уплаћивао наведене износе могла да се утврди простим увидом у књигу посета Окружном затвору. За оцену исказа сведока СС2 као неистинито, првостепени суд је дао исцрпне разлоге на страници 60-61 образложења побијане пресуде, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд. Свој закључак да је на оштећену ГД и њену мајку утицано како би дале исказе који би потврдили одбране окривљених, првостепени суд је детаљно образложио. По налажењу овог суда, сама чињеница да је оштећена ГД на претходном главном претресу била недоступна суду, те да се након укидања прве пресуде у овом предмету на „волшебан“ начин обрела у Србији, при чему ни сама није могла да

објасни на који тачно начин и под којим околностима, говори у прилог правилности закључка првостепеног суда да је читава одбрана окривљених, изграђена на поставци да је оштећена ГД девојка, чак и ванбрачна супруга окривљеног ГГ, срачуната у циљу избегавања кривичне одговорности. Управо претерано „инсистирање“ одбрана окривљених на исказу оштећене ГД довело је до превеликог притиска на оштећену који је резултирао околношћу да је вербално негирање оштећене да је у Италији радила као проститутка, врбована и доведена у заблуду од стране окривљеног ДД, контрадикторно њеном целокупном држању на главном претресу – паузама у одговарању на питања, понављањем фразе: „да не побркам“, „боље је да кажем да се не сећам него да побркам нешто, далеко од тога“ и давањем уопштених одговора на сасвим конкретна питања која се тичу нпр. тога где је у Венецији живела, шта је радила, шта је радио ГГ, колико су тамо били, кога су виђали и слично, а што је логично и исправно навело првостепени суд да закључи да је њен исказ неистинит. Апелациони суд налази да је околност да ли је заиста оштећена ГД била та која је уплаћивала новац окривљеном ГГ у притвору, без утицаја на другачије одлучивање, јер све и да се прихвати да је она лично одлазила у просторије Окружног затвора у посету и притом уплаћивала новац на име трошкова окривљеног ГГ за кантину и слично, то не доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда да су све ове радње предузимане као део употпуњавања стратегије одбране браће ГГ и ДД.

Да је окривљени ВВ, поступајући у истој намери у периоду од 07.10.2005. до 15.10.2005. године, у договору са окривљеним АА, а у циљу пребацивања оштећене ГД из Србије у Италију набавио две важеће путне исправе са боравишним визама Аустрије које је фалсификовао тако што је уместо слика власника ставио фотографије оштећене ГД и окривљеног ГГ након чега је у путне исправе утиснуо излазне печате наше земље и улазне печате Мађарске, првостепени суд је првенствено утврдио на основу исказа самог ВВ који није спорио да је предузео наведене радње, међутим, као што је претходно наведено оспоравао је да је имао сазнања у ком циљу окривљени АА прибавља наведене исправе. Окривљени ВВ је, како то закључује првостепени суд, израђивао пасоше и остале папире, прилагођавајући пасоше личним особинама лица које је требало превести у иностранство, те био упознат са планом пребацивања ГГ и ГД у Италију. При том, неосновани су наводи окривљеног ВВ и његовог браниоца да није имао никаквих сазнања о постојању било какве криминалне организације, нити у коју сврху оштећена ГД одлази у Италију. Ово стога што из исказа самог ВВ, који је детаљно описао поступак фалсификовања исправе којима се, како сам каже, бави из “заната”, произилази да је за услугу фалсификовања пасоша наплаћивао цену од 700 - 900 евра, а критичном приликом, за два пасоша је од окривљеног АА наплатио укупно 200 евра што значи да му је „чинио“ цену очекујући или део добити или још „посла“. Ова околност, у међусобној повезаности са садржином разговора снимљених под шифром “Рики 1” указује да је ВВ упознат са свим активностима ове криминалне организације, да је свестан своје улоге у конкретној организацији односно групи, свестан да учествује у противправним радњама које за циљ имају стицање финансијске користи и да својом радњом битно доприноси извршењу предметног кривичног дела. Притом, околност да је унапред плаћен за услугу коју је извршио не значи, како то сматрају он и његов бранилац, да није деловао као члан криминалне организације, већ управо да је по унапред

додељеној улози обављао радње у циљу остваривања плана криминалне организације, све са намером стицања финансијске користи, при чему је неважно да ли му је иста предујмљена или је исплаћена накнадно и да ли је учествовао у подели новца који је прибављен проституисањем оштећене ГД.

Чињенично стање у делу изреке првостепене пресуде под а, алинеја два, о начину пребацивања окривљених ДД и оштећене ГД из Србије у Мађарску, а након тога у Италију, суштински није оспоравано у изјављеним жалбама. Једино бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА у погледу овог дела оптужнице сматра да суд произвољно утврђује одлучне чињенице односно да је окривљени ЂЂ био тај који је оштећену ГД и окривљеног ГГ држао у кући у Мађарској неколико дана, а затим организовао њихово пребацивање, јер иако ЂЂ није спорио да је окривљеног ГГ и оштећену ГД сместио у кућу, без утемељења су наводи првостепеног суда да је СС7, поступајући по налогу ЂЂ од њих узео преиначене пасоше, односно да их је ЂЂ држао у кући и организовао пребацивање оштећене ГД у Италију. По налажењу овог суда, како су ГД и окривљени ГГ са својим важећим путним исправама прешли границу, те да је једино друго лице које је било присутно на граници, а које је прешло у Мађарску, био управо СС7, то је очигледно он био тај који је након преласка границе важеће пасоше узео од ГД и ГГ, и касније их вратио у Србију, будући да су накнадно ти пасоши одузети од ДД који након што су ГГ и ГД прешли границу, како произилази из стања у списима предмета, никаквог непосредног физичког контакта није имао ни са својим братом, нити са ГД. Управо је сведок СС7 рекао да се на молбу окривљеног ЂЂ нашао са ГД, ГГ и ДД и СС6, одвео ГД и ГГ до пансиона у близини мађарске границе и ту их сместио, поступајући у свему по ЂЂ упутствима. Сам ЂЂ у свом исказу каже да је он био тај који је ГД и ГГ сместио у Мађарску, а затим их после неког времена испратио за Венецију, па се изнети наводи браниоца окривљеног ЂЂ оцењују неоснованим.

Радња кривичног дела трговине људима из члана описана у ставу I изреке пресуде под в)

Да су у периоду од 05.11.2005. до 11.11.2005. године, у оквиру исте криминалне организације довођењем у заблуду и злоупотребом тешких имовинских и здравствених прилика оштећене СС1 окривљени оштећену врбовали, превозили, предали, продали, сакривали и држали у циљу стицања имовинске користи, а ради проституције оштећене на територији Италије, на тај начин што је по претходном договору 05.11.2005. године окривљени АА телефоном ступио у контакт са ЂЂ и затражио да овај пронађе женску особу коју би пребацили на територију Италије ради бављења проституцијом, након чега га је окривљени ЂЂ упутио на окривљеног ББ, који је врбовао оштећену СС1, користећи њене тешке материјалне и здравствене прилике и обећао јој посао у Италији и одлазак код њене сестре, која тамо живи, те обавестио окривљеног АА да је приликом преузимања оштећене предао новац у износу од 600 евра у вези с чим је окривљени АА контактирао окривљеног ГГ, па су се договорили о преузимању оштећене, те су се дана 07.11.2005. године око 15,30 часова окривљени АА и окривљени ББ састали у Богатићу где се у том тренутку налазила оштећена СС1 и где је окривљени АА предао окривљеном ББ део договореног износа за продају оштећене у износу од 500 евра, те је окривљени

АА преузео оштећену и аутомобилом је пребацио до Београда, где су је он и окривљени ДД држали у стану ДД у аа до 11.11.2005. године, чекајући да окривљени ВВ, по договору, обезбеди фалсификовану путну исправу са којом би оштећену пребацили у Италију у чему су акцијом полиције спречени, суд је утврдио на основу исказа окривљеног ЂЂ из истраге, транскрипата телефонских разговора, исказа сведока СС15, СС16, СС17 и СС18 те писмене документације у списима предмета.

У односу на овај део оптужнице првостепени суд није извео доказ саслушањем оштећене СС1, будући да на основу исказа клиничког психолога ЕЕ2, података Центра за социјални рад из __, психијатријског и психолошког вештачења оштећене СС1 и допунског комисијског вештачења оштећене, те саслушања у својству сведока социјалног радника из Центра за социјални рад СС __ и ЕЕ3, произилази да је оштећена СС1 особа код које је присутна привремена душевна поремећеност; да услед органског оштећења мозга има поремећај психичких функција пажње, схватања, памћења, учења, а тиме и репродукције, те резонувања, планирања и реализације циљева, а због ниских интелектуалних способности као и поремећаја воље у одређеним реакцијама подложна је манипулацији и злоупотреби па и злостављању, услед чега одређене провокативне околности, по мишљењу комисије вештака, могу довести до стања страха високог интензитета и потпуно је инхибитовати да у оквиру својих, иначе снижених могућности буде продуктивна, те у својству сведока да поуздан исказ, због чега је првостепени суд одлучио да оштећену не саслушава у својству сведока, јер се њен исказ не може узети као валидан. Бранилац окривљеног ББ, адвокат БА, као што је претходно истакнуто, сматра да је првостепени суд имао могућност да саслуша оштећену СС1 посебно што је она у предмету Трећег општинског суда давала исказ и по његовом мишљењу потпуно је способна да да исказ. Међутим, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд одлучио да не саслуша оштећену, с једне стране, у циљу заштите личности саме оштећене а, с друге стране, с обзиром на њено целокупно психичко стање због ког њен исказ ни у ком случају не би могао бити валидан и за суд прихватљив.

Околност да је оштећена СС1 непосредно пре критичног догађаја била код сведока СС15 и СС16, суд је утврдио на основу сагласних исказа сведока СС17, СС15, СС16, те СС18 који је био присутан када је СС17 довео СС1 код СС15 и СС16, како би код њих радила у кафани. Из исказа сведока СС16 утврђено је да је оштећена СС1 њима рекла да жели да иде у Италију јер јој тамо живи сестра, која је удата, што је сагласно исказу сведока ЕЕ3 социјалног радника, којој је познато од раније да је једна сестра СС1 удата у Италији. Врбовање, превозење, предавање, продавање, сакривање и држање оштећене СС1 у циљу стицања имовинске користи а ради проституције оштећене на територији Италије, према стању у списима предмета почиње када је лице које је оставило визит карту са именом ННаа, у одсуству сведока СС15, дошао и одвео оштећену СС1 из њихове куће. У овом делу суд је прихватио исказе сведока СС15 и СС16 да, у време када су били одсутни, наведено лице је дошло и одвело СС1 остављајући визит карту на којој је било име __. Ова чињеница се временски и просторно уклапа са садржином преслушаних телефонских разговора снимљених под шифром “Милан 6”.

Наиме, првостепени суд је детаљном анализом разговора вођених у

периоду од 04.11. до 08.11.2005. године утврдио чињенице из којих произилази кривична одговорност окривљених АА, ЂЂ, ББ, ВВ и ДД.

Из исказа окривљеног ЂЂ датог у истрази који је првостепени суд прихватио, произилази да му се окривљени АА обратио тражећи девојку која би могла да иде да се бави проституисањем, па је ЂЂ АА упутио на ББ. Сви разговори обављени 04.11.2005. године између ББ и ЂЂ, ЂЂ и АА, ЂЂ и ББ, ББ и АА, јасно указују да је у питању својеврсна купопродаја уз помоћ посредника, где је продавац ББ, посредник ЂЂ а купац АА, а "предмет" купопродаје оштећена СС1. ЖЖ и АА контактирају, па ЂЂ обавештава АА да је звао неког да види, помињући ББ и објашњавајући АА да ће заједно са тим ББ отићи "да види то", након пола сата ЂЂ и ББ разговарају при чему ББ каже ЂЂ "мени је то у Шапцу" (СС1 је била у __, 20км од __). Након тога разговарају ББ и АА, где ББ обавештава АА о цени ("шест главица"), те описује "предмет" разговора наводећи да има 22 године и да јој је коефицијент интелигенције у минусу. Након тога, 07.11.2005. године ББ разговара са ННаа, код кога се очигледно налази то што треба ББ па ННаа између осталог каже "дођи до кафића, па ћеш ти да идеш брате да је узмеш и да му предаш", што се уклапа у исказ сведока СС16 и СС15 да је ННаа тај који је одвео СС1, при чему је она очигледно до примопредаје ББ била код њега. У разговору од 07.11.2005. године, АА и ВВ разговарају на ову тему, јер АА тражи пасош, на шта ВВ одговара да има женски пасош, али да има две ћерке у пасошу, да би у следећем разговору АА рекао да тај пасош не може, јер је "ова екстра глупа, не зна како се она зове, није ишла у школу, није писмена", а даље објашњава да има 22 године, "да је лепа п...., али екстра глупа, интелигенција минус двеста". Из овога јасно произилази да је ВВ потпуно упознат са планом АА и активно учествује у радњама криминалне организације, будући да у супротном не би било потребе да њему АА објашњава физички изглед и ближе податке девојке. Да се ради управо о СС1 потврђује се из следећег разговора између ЂЂ и АА, у коме АА објашњава ЂЂ да је рођена сестра девојке удата за карабињера у Трсту. Истог дана, 07.11.2005. године АА зове ДД и објашњава му да је страховао док је возио оданде јер јој је ниво интелигенције минус сто, шта ће да каже ако га заустави полиција, при чему ДД одговара на даља питања да се она тренутно тушира, што јасно указује да се девојка налази управо у његовом стану где је, уосталом, и нађена приликом акције полиције.

Бранилац окривљеног ББ, адвокат БА оспорава правилност утврђеног чињеничног стања позивајући се на околност да кривична одговорност окривљеног ББ није могла бити утврђена на основу транскрипата телефонских разговора будући да разговори које је наводно овај окривљени водио, немају никакве везе са телефонима односно бројевима телефона који су од окривљеног одузети по потврди о привремено одузетим предметима. С тим у вези, апострофира образложење првостепеног суда за разговоре од 01.11.2005. године (ББ – ЂЂ) и од 07.11.2005. године (ББ-__) а где се наводи „да је ББ користио телефон 064/422-5275 за разговоре са „_“ а истог дана са броја телефона 063/784-8383 позива ЂЂ у који разговор се укључује и АА“. Међутим, супротно овим наводима, када се наведена констатација првостепеног суда врати у контекст из ког ју је бранилац окривљеног ББ истраго, долази се до логичног закључка да је ББ тај који, као „продавац“, седећи са АА, као „купцем“ позива

посредника ЂЂ са АА телефона, а након тога, седећи са ЂЂ, са његовог телефона позива АА-_, а сви разговори се иначе одвијају дана 07.11.2005. године (ниједан дана 01.11.2005. године). Када се у везу са овом чињеницом доведе и исказ окривљеног ЂЂ дат у истрази, то јасно произилази да је окривљени ББ тај који је врбовоао оштећену СС1, користећи њене тешке материјалне и здравствене прилике и обећао јој посао у Италији и одлазак код њене сестре, која тамо живи, те обавестио окривљеног АА да је приликом преузимања оштећене предао новац у износу од 600 евра, у вези с чим је окривљени АА контактирао окривљеног ДД, па су се договорили о преузимању оштећене, те су се дана 07.11.2005. године око 15,30 часова окривљени АА и окривљени ББ састали у Богатићу, где се у том тренутку налазила оштећена СС1 и где је окривљени АА предао окривљеном ББ део договореног износа за продају оштећене у износу од 500 евра. На правилност овако утврђеног чињеничног стања није од утицаја околност да је окривљени ЂЂ на главном претресу изјавио да окривљени ББ није лице на које је мислио када је давао исказ у истрази, јер је претходно утврђено да је измењени исказ ЂЂ са главног претреса неприхватљив, посебно у овом делу, јер је читаво његово објашњење у погледу овог догађаја било да је заиста од АА чуо да је „купио“ девојку од ББ али је мислио „да се _ шали“. У истрази је ЂЂ децидирано изјавио да је једном приликом АА од њега тражио да му набави више девојака које би се у Италији бавиле проституцијом а да га је он упутио да позове ББ те је детаљно описао даљи ток те „сарадње“ који је у свему у складу са транскрипцијама телефонских разговора. Околност да у телефонском именику у телефону окривљеног ЂЂ није пронађен ББ број не говори у прилог ставу одбране да окривљени ББ није лице о коме је окривљени ЂЂ причао у истрази јер је за овакву организацију и њен циљ деловања карактеристично да се користи више мобилних апарата и већи број картица, па, с обзиром на временску дистанцу, извесно је да се бројеви одузетих картица са бројевима телефона окривљеног ББ и телефонски именик окривљеног ЂЂ, у време фиксирања ових доказа и не могу поклапати. Даље, супротно ставу браниоца окривљеног ЂЂ, није „научно-фантастична конструкција“ чињеничног стања да лице које одводи СС1 из куће сс15 оставља визит карту са именом „и“. Ово је утврђено на основу исказа сведока СС16 и СС15 који су оснажени садржином телефонских разговора сниманих под шифром „Милан 6“, а бранилац окривљеног у жалби и не указује због чега ови докази нису прихватљиви. Напослетку, суд је детаљно образложио на страницама 64 и 65 образложења побијане пресуде због чега није извео доказ саслушањем оштећене СС1. Осим овог образложења, Апелациони суд налази да је потпуно неприхватљиво, с обзиром на доказе који недвосмислено потврђују наводе оптужнице о кривичној одговорности окривљених, инсистирати на извођењу доказа испитивањем оштећене што би, с обзиром на њено целокупно психо-физичко стање, довело до њене даље виктимизације.

Супротно наводима жалби окривљеног ВВ и његовог браниоца, адвоката ВА, управо разговор са АА од 07.11.2005. године који је цитиран на страни 53 ставу 4 образложења побијане пресуде указује да није тачна одбрана ВВ да је његово деловање било ограничено само на прављење фалсификата, без упуштања у коју сврху их прави, односно да није поступао као члан криминалне организације, јер садржина овог разговор превазилази количину информација неопходних за израду пасоша будући да окривљени АА окривљеног ВВ детаљно обавештава и о личним карактеристикама девојке који немају везе са подацима у

пасошу, а са друге стране, сам изостанак даљих објашњења од стране АА, недвосмислено указује да је окривљеном ВВ потпуно јасно чиме ће се девојка бавити у иностранству и заједно са осталим изведеним доказима потврђује правилан закључак првостепеног суда да је окривљени ВВ поступао у својству члана криминалне организације а не помагача.

Бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, у односу на овај део изреке уопштено наводи да нема доказа да је окривљени АА предузео инкриминисане радње, истичући да то не би могло бити учињено, с обзиром да је СС1 болесна и неспособна.

У изјављеној жалби, бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА слично истиче да је нејасно да на основу којих доказа је утврђено да су окривљени планирали одлазак СС1 у Италију и њено бављење проституцијом под надзором и за рачун АА и ЂЂ, те је нејасно и како је и да ли је уопште СС1 могла бити доведена у заблуду с обзиром на њено психо-физичко стање.

Да су окривљени АА и ЂЂ извршили кривично дело трговине људима из члана 111б став 2 КЗ РС, првостепени суд је, правилно, како је напред изнето, утврдио на основу изведених доказа: транскрипата преслушаних телефонских разговора, исказа окривљеног ЂЂ датог у истражном поступку и исказа саслушаних сведока и за ове наводе жалби њихових бранилаца нема разлога да буду посебно образлагани, будући да се њима суштински и не доводи у сумњу правилност и законитост одлуке првостепеног суда у овом делу већ се паушално износи тврдња да кривична одговорност окривљених није доказана. Наводи жалби ових бранилаца који се тичу оштећене СС1 су, у најмању руку, нејасни. Да ли је теза одбрана, с обзиром на изнете наводе, да лице чији је психо-физички статус „дефицитаран“, није у могућности да се бави проституцијом или такво лице није могуће довести у заблуду? Општепозната је чињеница да за бављење проституцијом није неопходно имати особине, образовање и посебне способности које се иначе захтевају за неко друго занимање. С друге стране, управо с обзиром на све аспекте личности оштећене СС1, њено довођење у заблуду је лакше него довођење у заблуду особе са просечним интелектуалним способностима, особе која потиче из потпуне породице, са одређеним степеном образовања и сл. Довољно је било, како је то исправно утврдио првостепени суд, поменути могућност да ће отићи код сестре у Италију па да се код оштећене створи заблуда у погледу суштине њеног „ангажовања“.

Кривично дело фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС у продуженом трајању описано у ставу II изреке пресуде под 1.

Да је окривљени ВВ извршио кривично дело ближе описано у ставу другом изреке пресуде под тачком 1 тиме што је у периоду од 2004. до 06.12.2005.године у Београду са умишљајем и свестан да су његове радње забрањене набавио ради употребе лажне и преиначене јавне исправе и то три словеначке путне исправе које су преиначене тако што су на две замењене стране са фотографијом и подацима власника а на трећој образац фалсификован, бугарску путну исправу која је преиначена тако што је на другој страни извршено брисање постојећих фотографија колор и плаво-беле боје а затим

одштампане нове; белгијску возачку дозволу који је образац фалсификован, две возачке дозволе СРЈ којима је образац фалсификован и једну словеначку возачку дозволу који је образац фалсификован, суд је утврдио на основу писменог доказа-потврде о одузетим предметима од ВВ од 06.12.2005.године и практично на основу исказа самог окривљеног који није спорио да су наведена документа фалсификована, те налаза судског вештака на основу ког је на несумњив начин утврђено да су управо ова документа фалсификована па како је окривљени ВВ за то знао и као такве их набавио то је без утицаја део његове одбране у којој је навео да му је документа углавном оставио његов друг који се бавио фалсификовањем а који је касније преминуо. С обзиром на део исказа окривљеног ВВ у коме је детаљно објаснио процедуру фалсификовања пасоша и других исправа а имајући у виду и наводе жалбе окривљеног и његовог браниоца у којима се потврђује да се окривљени бави фалсификовањем, то Апелациони суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези став 1 КЗ РС у продуженом трајању („Сл.гласник РС“ бр. 39 од 11.04.2003.године). Стога Апелациони суд оцењује неоснованим наводе жалбе браниоца окривљеног ВВ да је у овом делу чињенично стање остало неутврђено јер суд своју одлуку заснива само на налазу вештака МУП-а а није даље утврђивао да ли је тај фалсификате урадио окривљени ВВ или их је већ раније фалсификоване од стране других лица држао у свом стану. Првостепени суд је јасно на страни 68 у ставу другом навео да сама чињеница да је окривљени ВВ био у поседу тих докумената а да је знао да су иста фалсификована, заједно са делом његовог исказа да је таква документа понекад употребљавао, чини небитном околност да ли је сам радио те фалсификате или је само држао већ раније фалсификоване исправе. Намера да се таква документа употребе као права заправо произилази из целокупне одбране окривљеног ВВ који практично наводи да се фалсификовањем бави у виду занимања иако за конкретна документа даје неуверљиво образложење - да се некад дешава да када за неке људе уради визе, а немају довољно новца, остављају му документа као гаранцију да ће исплатити дуг, па им када се појаве с новцем врати документа или, ако се не појаве, баца их, што је потпуно супротно утврђеном чињеничном стању у преосталом делу, а посебно чињеници да су од окривљеног одузети бројни предмети намењени и употребљени за извршење кривичног дела, по потврди од 06.12.2005.године.

Кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ описано у ставу II изреке пресуде под 2.

Из потврде о привремено одузетим предметима од 06.12.2005. године произилази да је од окривљеног ВВ одузет и један пиштољ марке „_“ калибра 6,35мм и фабричког броја __, што окривљени и није спорио, наводећи да му је пиштољ у залогу оставио један дечко због дуга од 300 евра а пиштољ је однео кући и због безбедности одвојио шаржер. Из наведеног јасно произилази да је окривљени држао ватрено оружје за које не поседује дозволу па без обзира на мотиве тог држања, у његовим радњама се стичу сва битна обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ („Сл.гласник РС“ бр.85/05...107/05). Окривљени и његов бранилац у овом

делу нису оспоравали побијану пресуду.

ПОВРЕДА КРИВИЧНОГ ЗАКОНА

Окривљени ГГ и ВВ, бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, бранилац окривљених ГГ и ДД, адвокат ГА те бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат ЂА побијајући првостепену пресуду због повреде кривичног закона заправо указују да је првостепени суд, по њиховом налажењу, на неправилно и непотпуно утврђено чињенично стање погрешно применио кривични закон, оглашавајући окривљене кривим због извршења предметних кривичних дела уместо да их, услед недостатка доказа, ослободи од оптужбе. Како је Апелациони суд нашао да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, те да је на такво чињенично стање првостепени суд применио адекватне одредбе материјалног закона, то су жалбе окривљених и њихових бранилаца и у овом делу оцењене неоснованим.

Једино бранилац окривљеног ВВ, адвокат ВА, позивањем на овај законски основ побијања првостепене пресуде сматра да је првостепени суд поступио супротно одредби члана 5 став 2 КЗ пошто радње окривљених није квалификовао као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људима из члана 350 КЗ јер услед измена кривичног закона више не постоји кривично дело трговина људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС. Супротно овом ставу браниоца окривљеног ВВ, кривично дело трговина људима и даље егзистира као такво у кривичном законодавству у одредбама члана 388 КЗ, који у смислу одредбе члана 5 став 2 КЗ, није повољнији по окривљене, будући да је за исто кривично дело у основном тексту Кривичног законика била запређена казна затвора у трајању од најмање пет година а након измена из 2009. године, у трајању од најмање десет година, па Кривични законик никако није повољнији по окривљене.

ОДЛУКА О КРИВИЧНИМ САНКЦИЈАМА

Одмеравајући казну окривљеном АА, у смислу члана 41 ОКЗ, за кривично дело трговина људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС, суд је као олакшавајућу околност ценио чињеницу да је окривљени отац четворо малолетне деце а као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност те посебно ценећи његову улогу у криминалној организацији, окривљеног осудио на казну затвора у трајању од пет година у коју ће му се урачунати и време проведено у притвору. Бранилац окривљеног АБ, супротно образложењу првостепеног суда, у изјављеној жалби наводи да је првостепени суд „као нарочито отежавајућу околност“ ценио улогу окривљеног у групи, што није тачно. Бранилац окривљеног даље у жалби истиче да је окривљени АА породичан човек, отац четворо деце, да је запослен у приватној аутолимарској радионици, те да живи са четворо деце у домаћинству у ком живи његова болесна мајка, коју такође издржава, те сматра да је казна престрога и неприлагођена личним својствима окривљеног. Суд је личне и породичне

прилике на које се позива бранилац окривљеног у изјављеној жалби управо и ценио као олакшавајућу околност а чињеница да окривљени издржава чланове своје породице је редовна околност која у конкретном случају није од утицаја на одлучивању о казни, у смислу одредбе члана 41 став 3 ОКЗ, будући да у конкретном случају окривљеном није изречена новчана казна, док казна затвора у трајању од пет година, по налажењу Апелационог суда, није престрога, имајући у виду степен кривичне одговорности окривљеног и јачину повреде заштићеног добра.

Од олакшавајућих околности у односу на окривљеног ДД, у смислу одредбе члана 41 ОКЗ, првостепени суд је ценио чињеницу да није осуђиван због истоврсног кривичног дела а да се његова ранија осуђиваност због кривичног дела из области јавног саобраћаја не може сматрати отежавајућом околношћу. Имајући у виду његову активну улогу у обе радње извршења кривичног дела трговине људима, првостепени суд је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од четири године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору. Бранилац окривљеног ДД, адвокат ГА у односу на одлуку о кривичној санкцији није изјавио жалбу па је Апелациони суд ову одлуку разматрао у смислу одредбе члана 383 ЗКП поводом жалбе браниоца окривљеног, те нашао да је казна затвора на коју је окривљени осуђен у свему сразмерна степену кривичне одговорности окривљеног и јачини повреде заштићеног добра.

У односу на окривљеног ББ, првостепени суд је као отежавајућу околност ценио његову ранију вишеструку осуђиваност а као олакшавајућу околност његове личне и породичне прилике-чињеницу да је отац троје малолетне деце а посебно ценио да је учествовао у извршењу само једне радње кривичног дела из члана 111-б став 2 у вези става 1 КЗ РС те окривљеног осудио на казну затвора у трајању од три године која је у свему сразмерна како степену његове кривичне одговорности и јачини повреде заштићеног добра тако и његовом ранијем животу и личним приликама. Бранилац окривљеног ББ, адвокат БА, иако у уводу жалбе наводи да пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, жалбеним наводима не указује на неку чињеницу или околност коју првостепени суд није ценио или није адекватно ценио те је његова жалба и у овом делу оцењена неоснованом.

Као олакшавајућу околност у односу на окривљеног ЂЂ, суд је ценио његову породичну ситуацију, а посебно тешко здравствено стање детета, те његово признање које је дао у истрази а којим је допринео утврђивању чињеничног стања, међутим, с обзиром на отежавајуће околности односно чињеницу његове раније осуђиваности, те имајући у виду његову улогу у извршењу обе радње кривичног дела - висок степен сарадње са организатором као и његово активно учешће, нашао да је адекватна казна окривљеном казна затвора у трајању од пет година, те да је иста сразмерна како његовој личности тако и степену његове кривичне одговорности. Адвокат ЂА, бранилац окривљеног ЂЂ, сматра да се сврха кажњавања у потпуности може постићи благом кривичном санкцијом, посебно имајући у виду тешку породичну ситуацију окривљеног, јер се његова ћерка после повреда задобијених у саобраћајном удесу, дуге коме и неколико операција налази у тешком физичком и психичком стању, а како је изузетно везана за оца, у циљу побољшања њеног

стања, неопходно јој је присуство оба родитеља. Првостепени суд је здравствено стање ћерке окривљеног управо и ценио као олакшавајућу околност, али у присуству наведених отежавајућих околности - раније вишеструке осуђиваности те с обзиром на јачину повреде заштићеног добра и степен његове кривичне одговорности изречена казна је у свему сразмерна и правилно одмерена, а другу врсту кривичне санкције за предметно кривично дело и није могуће изрећи, те је жалба браниоца окривљеног и у овом делу оцењена као неоснована.

Одлуку о казни у односу на окривљеног ГГ, суд је разматрао поводом његове жалбе и, у смислу члана 383 ЗКП, поводом жалбе његовог браниоца. На страни окривљеног ГГ првостепени суд је, као олакшавајуће околности ценио његову ранију неосуђиваност те чињеницу да је релативно млад човек па, имајући у виду да је током поступка утврђено да није учествовао у обе радње кривичног дела, будући да је у односу на радњу кривичног дела у којој се као оштећена појављује СС1 ослобођен од оптужбе, нашао да је адекватна казна окривљеном казна затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју ће му се урачунати и време проведено у притвору. Окривљени је на јавној седници одржаној пред Апелационим судом и у изјављеној жалби истакао да сматра да му је неправилно урачунат екстрадициони притвор, међутим, према стању у списима предмета, произилази да је правилно је првостепени суд у изречену казну затвора окривљеном урачунао време проведено у притвору од 22.08.2008 до 29.06.2010.године овде, као и време проведено у екстрадиционом притвору у периоду од 18.03.2006 до 20.04.2006.године и од 08.04.2008. па до 22.08.2008.године, што све произилази из документације о екстрадицији.

Напоследку, разматрајући побијану пресуде у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног ВВ, поводом жалбе његовог браниоца и, у смислу члана 383 ЗКП, поводом жалбе самог окривљеног, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно као отежавајућу околност ценио његову ранију осуђиваност између осталог и за истоврсна кривична дела – фалсификовање исправа, а као олакшавајућу околност ценио признање извршења кривичних дела фалсификовање исправе и недозвољеног држање оружја и експлозивних материја, те суштинско признање радњи које је предузео у односу на кривично дело трговине људима, иако је оспоравао само учешће у групи, па му је за кривично дело трговина људима из члана 111б став 2 у вези став 1 КЗ РС утврдио казну затвора у трајању од четири године, за кривично дело фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС у продуженом трајању, казну затвора у трајању од једне године и шест месеци а за кривично дело недозвољено држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од шест месеци, те га, на основу одредбе члана 48 ОКЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година и шест месеци у коју ће му, се на основу члана 50 ОКЗ, урачунати време проведено у притвору. Уважавајући жалбе окривљеног ВВ и његовог браниоца у овом делу, Апелациони суд налази да првостепени суд, а како се то основано указује чињеничним наводима изјављених жалби, у конкретном случају није ценио степен кривичне одговорности окривљеног ВВ у односу на радњу извршења кривичног дела трговине људима описану у ставу првом изреке под б, будући да је његова активна радња, како је напред наведено, овде изостала. Стога је, по налажењу овог суда, у односу на окривљеног ВВ, за кривично дело

из члана 111-б став 2 у вези става 1 КЗ РС, имајући у виду напред утврђене околности, адекватна казна, казна затвора у трајању од три године, па га је Апелациони суд, задржавајући као правилно утврђене казне затвора за кривично дело фалсификовање исправе и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја, на основу члана 48 ОКЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, у коју ће му се, по члану 50 ОКЗ, урачунати време проведено у притвору, те је у том делу преиначио првостепену пресуду,

Имајући у виду напред наведено Апелациони суд у Београду - Посебно одељење, на основу члана 391 став 1 ЗКП, у вези члана 388 ЗКП, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Марина Барбир

Председник већа-судија
Зоран Савић